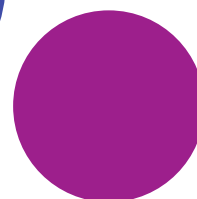
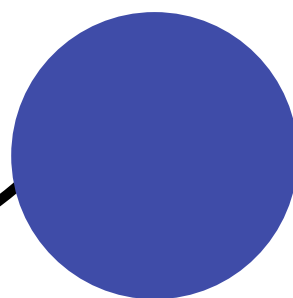

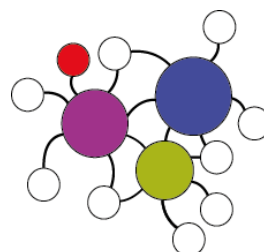

Korte Verhalen Club

Muziek

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

In navolging van een initiatief in Heiloo is Welzijn Bergen gestart met de Korte Verhalen Club. Het begrip 'verhaal' kun je ruim nemen: een gedicht of een tekening is ook welkom.

Om de 1,5 week krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal, een mooie herinnering schrijft, in dichtvorm of misschien wel getekend.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren bij voorkeur digitaal en anders per post, of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je je verhaal anoniem of met naam inlevert. Bij de (digitale) toezending van de gebundelde verhalen laten we ook het volgende onderwerp weten.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen in onze gemeente verspreiden.

Er zijn geen kosten aan verbonden.

Voorwoord (en bijdrage)

Schrijvers en schrijfsters,

De laatste editie van dit jaar...

Dat is eigenlijk wel snel voorbij!

Mijn eerste kennismaking met de Korte verhalen club is, met uitzondering van wat 'vergeten' bijdragen die dan in een volgende editie werden 'ingehaald' 😊, is mij goed bevallen. Wat mij betreft ga ik op herhaling, maar ik moet m'n functioneringsgesprek met Carla nog voeren...

Elk verhaal is op z'n eigen manier lezenswaardig en we leren elkaar op die manier een beetje kennen.

De schok komt natuurlijk op 14 april: dan komen er plotseling gezichten bij de namen!

En 'Muziek' als afsluiting van de serie 2022 is heel passend.

Wie weet gebeurt dat, gezien het aantal muzikanten, ook op de 14^e...

Ronald Jelsma

Memory Lane...

Mijn jeugd in Amsterdam Oost was de eerste 9 jaar, tot mijn vader een andere vrouw koos, gevuld met muziek. Mijn ouders waren ook actief met muziek maken en, los van de geweldige periode in de ontwikkeling van popmuziek die mijn generatie heeft meegemaakt, met Beatles, Stones, Kinks, Hollies, Dave Dee Dozy Beaky Mick and Tich (nu vooral genoemd door die geweldige naam), werd ik 'muzikaal wakker' door die eerste jaren.

Mijn vader speelde vrij goed (ook klassiek) gitaar en mij moeder en haar vriendin zongen. Hij speelde een periode in de begeleidingsgroep van Max Woiski en daarvoor vormden mijn ouders en een vriendin een trio: de Herona's. Met heel vaak repetities thuis.

Over die naam hebben Henk, Ronnie en Annie nog lang moeten denken...

Mijn (7 jaar) oudere broer speelde in een band en ook zij repeteerden regelmatig thuis, waar ik dan ook mee kon zingen.

De verjaardagen bij mijn grootmoeder waren gezellig met de vijf ooms en tantes en glazen met sigaretten (met en zonder filter) op tafel. Ondenkbaar nu! De 'Amsterdamse' muziek was ook ruim vertegenwoordigd met Johnny Jordaan en Tante Leen: "Vader waarom hebben de giraffen, zo'n hele lange neeeeeek" en "Hier heb je de ring van me vinger, hier heb je me portemonnee, hier heb je m'n losie m'n ketting, en melieffie wat wil je nog meer". Een tijdbeeld.

Met de opkomst van Queen, waar ook mijn moeder veel waardering voor had, en muzikanten/groepen als Bowie, Roxy Music, Yes, Robert Palmer, Crosby Stills Nash, Neil Young, Santana, Eagles, Dire Straits, Venice, Toto, Elvis Costello, Colin Blunstone, Kenny Rankin, JJ Cale, Yes, Steely Dan, Little Feat en nog veel meer, was mijn muziekleven heel goed gevuld. Zelf zong ik in een bandje en daarna een jaar of dertig met veel plezier in een aantal koren en maakte ik in 1981 met een vriend een lp. Easy listening/jazzy en die is nog bij mij te bestellen... 😊.

Begin van deze eeuw maakte ik twee jaar deel uit van de zangers bij het Louis Swing Orchestra, waarmee we op een aantal locaties diner dansants organiseerden. Een orkest van ruim 20 muzikanten in uitgaanskleding/smoking, met een dansvloer ervoor en een zaal vol met meezingende gasten, die ook lekker zaten te eten: een heel leuke ervaring. Muziek uit de jaren '50 met Frank Sinatra, Dean Martin, Andrew Sisters... tijdloos.

Jammer dat zo'n concept niet betaalbaar te realiseren is, want het plezier dat de gasten hadden was enorm. De afsluiting met Vera Lynn's 'We'll meet again' leverde stevast flink wat natte ogen op.

Toen er gewerkt moest worden aan de presentatie (met ingestudeerde pasjes etc.) was het voor mij tijd om op te stappen: het ging mij om het zingen! Leuke herinneringen!

Ronald Jelsma

Inhoud

Mieke Wijminga	6
Ab Helsloot	7
Evert Spee	9
Fred Valkering	11
Iara Brusse	12
Elly Bovee	13
Dicky Spee-Schut	14
Edith Arp	15
Alie Smit	16
Leo Klüppel	18
S. de Kok	20
Ineke Bos	21
Fred Steinkühler	22
Cootje Bronner	24
Gerda Andriesma	26
Kees Jansen	27
Walter van Gelderen	29
Anneke Kettenes	31
Sandra Schaaper	33

Muziek: favoriete nummer en de bijbehorende herinnering

‘Ik ben zo blij, zooo blij, dat mijn neus van voren zit en niet opzij.’

Dit liedje zong ik toen ik een halve eeuw geleden naar huis liep om te lunchen.

Als kwekeling had ik een goede les gegeven, de kinderen hadden zichtbaar genoten van mijn voorstelling met een zelfgemaakte handpop.

Als verrassing had ik onder zijn kleren een klein balletje verstopt, ik kon er in knijpen zodat er een grappig piepje kwam. Op momenten dat er iets gek gebeurde, gebruikte ik het geluid en het had echt een verrassend effect.

Terwijl ik door Bergen liep voelde ik me tevreden en voldaan.

Maar wat heeft dat melodietje nu te maken met een lievelingsmuziekje?

Het is geen mooie compositie, het zijn geen hoogdravende woorden, het is geen liefdesverklaring of heerlijke smartlap.

Toch is het voor mij een hit, een oppepper, een ‘andersdenkendeuntje’.

Op momenten dat ik het even niet zie zitten, neurie ik de woorden en het zorgt voor een glimlach.

Als ik na een bange droom wakker schrik en mijn hart te snel klopt, laat ik de tekst even door mijn hoofd gaan en word ik rustiger.

Na een ontmoeting met iemand die veel klaagt, moppert of me in het negatieve meetrekt fiets ik luidkeels zingend “Ik ben zo blij” naar huis.

En ook als ik verdrietig ben en soms even niet weet hoe het verder moet met deze wereld kunnen de woorden me net dat duwtje geven om dankbaar verder te gaan.

Mieke Wijminga

Autumn leaves

Al vele jaren speel ik jazzmuziek. In diverse jazzcombo's en in een bigband. Ik speel slagwerk en percussie. In de loop van de tijd heb ik heel veel mooie liedjes voorbij zien komen. Dus de vraag wat is je favoriete nummer en de bijbehorende herinnering is een moeilijke omdat ik heel veel favorieten heb. Ik heb gekozen voor het nummer 'Autumn leaves'.

Van oorsprong heet het nummer 'Les feuilles mortes'. De dichter Jacques Prévert schreef in 1945 de tekst. Het is een triest verhaal dat gaat over een verloren liefde na het einde van de zomer, wanneer de bladeren van de bomen zijn gevallen en dood op de grond liggen. Jacques Prévert ontmoette in 1945 de uit Hongarije afkomstige componist en dirigent, Joseph Kosma. In 1933 was Kosma met zijn vrouw naar Frankrijk geëmigreerd en zij hadden zich in Parijs gevestigd.

Joseph Kosma schreef de melodie bij de tekst van Jacques Prévert. In 1946 introduceerde de Franse acteur en zanger Yves Montand dit liedje in zijn film 'Les portes de la nuit'. De Engelse tekst werd in 1949 geschreven door de Amerikaanse componist en tekstschrijver Johnny Mercer. Vanaf dat moment is het één van de jazz standards geworden, vermeld in The Great American Songbook. Johnny Mercer heeft de Franse tekst niet 1 op 1 vertaald, maar een eigen tekst gemaakt op de bestaande melodie.

De originele Franse uitvoering, veel vertolkt door Yves Montand, hoor je in verhouding tot de Engelse versie weinig. In 1956 komt er een Amerikaanse film uit met als titel 'Autumn leaves'. Nat King Cole zong de titelsong. Joan Crawford, in die dagen een beroemde actrice, speelde de hoofdrol. Het lied is door vele beroemde vocalisten uitgevoerd. De Franse versie door o.a. Edith Piaf, Marlene Dietrich, Juliette Gréco, Charles Aznavour en natuurlijk Yves Montand.

Maar Frank Sinatra, Barbra Streisand, Eva Cassidy, Eartha Kitt, Jo Stafford, trompettist Miles Davis en pianist Erroll Garner hebben het nummer gezongen of gespeeld. Welke jazzmuzikant heeft het niet gespeeld?!

Ook ik heb het liedje vele malen gespeeld. Zowel met zangeressen als instrumentaal. Een mooie herinnering is een optreden met het jazzcombo Ruby Lemm. Enkele weken geleden speelden we in theaterkerk Hemels in Twisk bij Medemblik. We speelde er in het theatercafé. Na een aantal andere nummers

speelden we 'Autumn leaves'. Vooraan zaten twee vrouwen. Ik kende ze niet maar achteraf bleken het moeder en dochter te zijn.

Tijdens het spelen, zag ik dat beide vrouwen tranen in hun ogen kregen. Onze pianiste speelde het nummer ook heel mooi. Het was doodstil in de kerk. In de pauze ben ik even naar de dames toegelopen. Ze vertelde dat hun man/vader in de herfst van 2021 was overleden en dat het zijn lievelingsmelodie was.

Muziek roept emoties op. Dan kunnen natuurlijk vrolijke momenten zijn met een herinnering aan een eerste liefde, een mooie vakantie of een huwelijksfeest. Maar ook de momenten van verdriet kunnen door een bepaald liedje een emotie oproepen.

Persoonlijk is dit nummer een herinnering aan mijn overleden vrouw die bijna twintig jaar geleden is overleden in de herfst van 2002. Maar muziek is ook helend en dat ervaar ik elke keer weer als ik mooie muziek mag spelen.

Ab Helsloot
Bergen
21 maart 2022

Muziek maken

Vanaf mijn jeugd speelt de muziek een grote rol in mijn leven. Toen ik 15 jaar was, werd ik lid van Rijswijks Harmonie, ik leerde spelen op een signaalhoorn. Met dit instrument worden signalen geblazen, samen met de tamboers. Achter ons liep het grote orkest. Maar dat instrument heb ik maar kort bespeeld, mijn lippen waren te groot voor het mondstuk, dus werd er gezocht naar een oplossing en die was er in de vorm van een trombone (ventiel), ik had daar een halfjaartje les opgehad van de dirigent toen hij met de vraag kwam: "Zou jij niet bas willen gaan spelen?" Ik vond het prima, hoe groter het instrument was, hoe mooier ik het vond. Ik heb nooit meer een ander instrument gehad. Ik heb daar ruim 60 jaar op gespeeld en nog steeds speel ik elke woensdagavond bij de Bergense Harmonie mijn partij. Het aantal corpsen waar ik in gespeeld heb is aanzienlijk. Dat zijn: Rijswijks Harmonie, Soli Deo Gloria uit Ane (Overijssel), Bergens Harmonie NH, maar de mooiste jaren zijn wel: eerst als dienstplichtig huzaar bij het Trompettercorps der Cavalerie en jaren later als bassist bij het Reünieorkest Trompetter corps der Cavalerie zelfs 23 jaar lang.

Ik begon als 11-jarige knaap in het kinderkoor op school te zingen onder bekwame leiding van de heer De Bruin en later onder leiding van Herman de Wolf. Ons koor stond al vroeg te zingen voor de radio. Hilversum 1.

De 'Kerstmorgendienst' om 07.00 uur, alsmede de 'Paasmorgen' om 07.00 uur. Ik heb tot mijn vijftiende bij het koor gezeten, toen werd ik daarvoor te oud?

Inmiddels kwam 'Rijswijks Harmonie' in beeld en daar heb ik tot mijn 22e gespeeld. Ik leerde mijn vrouw kennen, zij woonde in Putten, toen ben ik daar naar de oratoriumvereniging gegaan samen met 'mijn meisje'. In die tijd begon het ook te kriebelen om wat te gaan stijgen op de maatschappelijke ladder en dat betekende studeren en solliciteren, daardoor kwamen we in het oosten van het land terecht (Gramsbergen) en ging ik spelen bij Soli Deo Gloria in Ane, een fanfare orkest (dat is een orkest zonder houtblazers). Ik heb daar 12 jaar gespeeld, met heel veel plezier. Maar opnieuw begon de studiekoorts op te lopen, met als gevolg: verhuizen naar mijn huidige woonplaats. Ik speel nu ruim 40 jaar in Bergens Harmonie, ik hoor langzamerhand bij het meubilair, ik mag over een paar maanden 80 jaar worden, Deo volente.

Ik mag wel stellen dat ik door het maken van muziek heel veel gezien heb. Ik heb twee keer mogen spelen voor Prins Bernard op paleis Soestdijk. Elk jaar een groot concert in De Flint in Amersfoort, en niet te vergeten de mars door de winkelstraat van Amersfoort met 150 muzikanten. Ook een zeer speciaal moment was de parade in Den Haag op de Veteranendag. Een mars lopen van 4.5 km met de sousafoon (10kg) op je nek, lopend tussen de tramrails en spelen. Tijdens dat traject werd de parade afgenomen door de Koning. Een groots moment.

Nu even een ander de stukje van de muziek, de zang. In Bergen NH ben ik met mijn vrouw al bijna 30 jaar lid van de 'Zanggroep Ruïnekerk', waarvan ik 25 jaar voorzitter ben geweest. Wij treden 6 à 7 keer per jaar op ter ondersteuning van de eredienst op zondagmorgen in de Ruïnekerk. Wij worden dan begeleid door Frank van Wijk, een wéreldorganist, en daar zijn wij erg blij mee. Het geheel staat onder leiding van Maria Delver, en ook daar zijn wij blij mee.

Ik kan wel zeggen dat een groot deel van mijn leven in het teken van de muziek gestaan heeft en nog staat. Daarom kan ik heel moeilijk begrijpen dat mensen niet van muziek houden, het spelen en zingen houdt een mens jong en levendig.

Evert Spee

Favoriete liedjes

in Haiku opgetekend
gevoelens geuit

Fred Valkering, 2022

‘Please send me someone’
misselijkheid vult de maag
het bloed wordt tranen

BB King, 1966

‘Voodoo Child’ spanning
de snaren door merg en been
het hoofd staat in brand

Jimmy Hendrix, 1968

Oh ‘Sweet child in time’
van klassiek naar explosief
het gemoed ontmaagd

Deep Purple, 1970

‘Paranoid’ de angst
opgejaagd door het regime
het verzet ontstaat

Black Sabbath, 1970

‘Young girl’ met vlinders
de tongzoen in het donker
en terug naar mam

Gay Pucket, 1974

‘God save the, holy, queen’
terreurgroep ontvoert een fascist
Steve sterft in de cel

Seks Pistols, 1977

‘Solar fire’ de zon
peperuum mobile voor ons
red onze wereld!

One Voice, 1985

‘Anne’ kind uit ons
van de navelstreng verlost
hoop voor de toekomst

Herman van Veen, 1987

Fred Valkering

Herinnering aan muziek

Stel je voor je bent jong en je vriend vraagt je om mee te gaan naar een concert van Japanse trommelaars 'Ondekoza' genaamd.

Ik had op die dag een afspraak met mijn moeder die toen al behoorlijk op leeftijd was en wilde deze afspraak niet afzeggen. Ik aarzelde een beetje omdat ik mij afvroeg of het wel iets voor haar zou zijn, maar vroeg hem toch of zij mee kon komen.

Hij zei volmondig ja en zo kon het gebeuren dat we samen in Paradiso terechtkwamen. Een gebouw in Amsterdam waar op theater- en muziekgebied van alles plaatsvond en nog steeds plaatsvindt.

Op het toneel stonden immens grote trommels schuine in houten standaards. Ik kon me er nog niets bij voorstellen.

Eerst verschenen er jonge mannen met kleine trommeltjes die in een rij naast elkaar gingen zitten met gekruiste benen.

Ze begonnen allemaal tegelijk te trommelen. Er verscheen een gordijn aan geluid dat steeds meer toenam.

Het aanzwellende geluid viel langzaam uiteen in verschillende ritmes die op den duur allemaal weer in elkaar pasten.

Eerst hing het gordijn van geluid vóór je maar, naarmate ze langer speelden ging het gordijn om je heen hangen, en op het laatst werd je zelf onderdeel van het gordijn.

Hierna werd het toneel gevuld met jonge mannen met ontbloot bovenlijf die achter die grote drums plaatsnamen met enorme stokken in hun handen.

Eerst begon er een te spelen, ik denk om ons te laten kennismaken met het geluid dat zo'n trommel voortbrengt. Daarna vielen ze om de beurt de eerste bij. Je kon zien dat ze al hun kracht moesten gebruiken om het indrukwekkende geluid uit die enorme trommels te slaan.

De vibratie van de trommels was zo sterk dat we werden opgetild en meegenomen, het was alsof een groot vuur werd aangestoken.

Het publiek begon te reageren, sommigen begonnen mee te klappen, anderen zag je op hun stoel meebewegen en weer anderen begonnen de trommelaars aan te moedigen met kreten. We werden letterlijk in beweging gebracht en het werd een festijn van leven, opwindend, opzwepende kracht en pracht.

Ik had zo iets nog nooit beleefd en wilde niet dat dit zou ophouden.

Ik draaide me om naar mijn moeder, ze zat daar met grote levendige ogen te genieten en zag er minstens twintig jaar jonger uit, ze lachte naar me.

Iara Brusse

Ruïnekerk, 20 maart 2022

Daar komen ze binnen, Maria Milstein, de violiste, Russische van geboorte, gevolgd door haar tien jaar jongere zus Nathalia die op de piano zal spelen. Er is een publiek van zo'n 80 personen in de kerk aanwezig.

Met energieke pas lopen ze naar het podium, met een mondkapje op, wellicht niet zozeer om zich te beschermen tegen het onzichtbare virus dat al twee jaar op onze aardbol rondwaart, maar eerder symbolisch, om zich te behoeden tegen het oorlogsgeweld en de vijandigheid die plotseling in Europa de kop opsteken en die hun vreedzame muzikale missie zouden kunnen schaden.

Beiden speelden vol overgave, Maria op haar viool, de snaren plukkend en strelend, soms jankend en huilend, dan weer lyrisch en gevoelig, en de tengere Nathalia op de piano, met onuitputtelijke kracht en virtuositeit, eerst Grieg, daarna Stravinsky en tenslotte Prokofjev. De laatste eveneens Rus, notabene geboren in de Oekraïne, die zowel in Rusland als in de Verenigde Staten werkte. Onder druk van de Sovjet-partijleiders keerde hij terug naar Rusland en schreef tegen het einde van zijn leven een sonate voor viool en piano waarvan hij zelf zei dat dat "Deze moest klinken als een wind die over een begraafplaats heen jaagt".

Terwijl ik opkijk en de takken van de bomen door de kerkramen zie bewegen, hoor ik niet alleen die snijdende, ijskoude wind, maar ook het kermen en jammeren van gewonden en stervenden, in kelders onder huizen, onder hopen puin, op straat en buiten in de besneeuwde velden, en ik voel de angst en beklemming van de velen die nu moeten trachten te overleven in een oorlog waar men absoluut niet om gevraagd heeft. Hoe klinkt de wind die over een begraafplaats jaagt? IJzig, grimmig, niets ontziend, ongenaakbaar, onverschillig, onbarmhartig en meedogenloos. Is dit de wind die voor Oekraïne de lente inluidt en waarmee de mensen daar moeten leren leven? Laten we allemaal hopen dat deze wind heel snel gaat draaien, gaat luwen, en liefst helemaal gaat liggen.

Anna

Muziekherinneringen

Voor mij niet het makkelijkste onderwerp. Erg muzikaal ben ik niet, toch doe ik een poging.

Ik bespeel geen instrument, maar ik houd wel van zingen. Ik zing mee in de zanggroep van de Ruinekerk. Soms is het wel moeilijk, want ik kan geen noten lezen, nooit geleerd. Ik moet het dus van het gehoor hebben. Momenteel zingen we op anderhalve meter afstand van elkaar. Dat is even niet zo fijn, want dan heb ik het gevoel dat ik alleen sta te zingen. En mis dan de anderen.

Nu over de herinneringen. Die gaan heel ver terug. Ik was denk ik een jaar of drie en logeerde bij mijn opa en oma. Ging 's middags nog naar bed voor een middagdutje. Ik kon niet slapen, want ik hoorde buiten muziek. Geen idee wat het was. Later hoorde ik die muziek nog eens en het bleek doedelzakmuziek te zijn. Wel bijzondere muziek, maar leuk om te horen.

Ik ben christelijk opgevoed. Zondags twee keer naar de kerk en uit de kerk thuis zingen bij het orgel. Mijn oudste broer speelde dan orgel. Popmuziek of iets van die aard bestond voor ons niet. Platen met orgelmuziek vond ik trouwens wel mooi. Ik denk dan o.a. Aan Feike Asma. Of de zanger Rudolf Schock. Rond mijn 16e ging ik naar een oratoriumvereniging en ik heb daar mooie stukken gezongen, zoals: Schöpfung en de Messias.

Jaren geleden heb ik nog een poging gedaan om zelf orgel te gaan spelen. Omdat ik geen noten lees leerde ik met een ander notenschrift: Klavarskribo. Ik vond dat best handig en beleefde er wel plezier aan. Mijn man zit bij de Harmonie, die is dus best muzikaal en weet wat goed oefenen is. Ik kreeg dan weleens te horen dat ik te snel tevreden was over mijn vorderingen. Dat wil je niet te vaak horen, want dan gaat de aardigheid er een beetje van af. Ben er toen na een tijdje mee gestopt.

Toch heb je niet altijd je stem of instrumenten nodig om van muziek te kunnen genieten. Ook in de natuur kun je genieten van muziek. Ik denk dan aan het zingen van de vogels, het suizen van de wind, het kletteren van watervallen, het gieren van de wind of het rollen van de donder.

Dicky Spee-Schut

Matthaus Passion

Voor alle doden
van alle oorlogen
wil ik zingen met
betrane ogen
aan hun graf

Erbarmen met de slachtoffers
met de daders, met de verraders
genade en vergeving door Hem
zijn vele malen groter
dan zonden van ons.

Ik wil zingen aan hun graf
een zachte rust
rust in vrede

Edith Arp

Molens

Mijn grootvader Frederik Wiedijk, molenaar in de Schermer, had 6 zonen. Twee daarvan zijn ook weer molenaar geworden: de ene in Groenveld bij Schagen en de andere in Krommenie: Molen De Woudaap.

Beiden nog volop in gebruik.

Mijn vader werd timmerman en deed veel houtsnijwerk, waaronder een mooi houten molentje: staat nog altijd in mijn kamer in Hoogduinen.

Mijn achterkleinzoon is nu 5 en steevast, als hij op bezoek komt, is het molentje het eerste waar hij mee speelt. Hij is dol op allerlei soorten molens die hij ziet. Zoals men zegt: "Het bloed kruipt waar het niet gaan kan?" Het lied van Rudi Carrell over de muis in de molen is zijn favoriet!

Alie Schut

Een muis in een molen in mooi Amsterdam

Rudi Carrell

Er was eens een muis in mooi Amsterdam
Die zat in een molen heel stiekem verscholen
Hij zong elke morgen: wat is het toch fijn
Een muis in een molen in Mokum te zijn
Ik zag een muis! Waar Daar op de trap! Waar op de trap Nou daar
Een kleine muis op klompen Nee 't is geen grap
'T ging van klip klippedieklap op de trap, oh ja

Het muisje was eenzaam en zocht naar een vrouw
En piep zei een muis in het voorhuis, ik trouw
En dus zongen ze samen: wat is het toch fijn
Een muis in een molen in Mokum te zijn
Ik zag een muis! Waar Daar op de trap! Waar op de trap Nou daar
Een kleine muis op klompen Nee 't is geen grap
'T ging van klip klippedieklap op de trap, oh ja

Ma muis kreeg een vijfling en allen gezond
Dus aten ze muisjes beschuitjes met muisjes
En iedereen zong toen: wat is het toch fijn
Een muis in een molen in Mokum te zijn
Ik zag een muis! Waar Daar op de trap! Waar op de trap Nou daar
Een kleine muis op klompen
Nee 't is geen grap
'T ging van klip klippedieklap op de trap, oh ja

De muizenfamilie werd vreselijk groot
De molenaar vluchtte, hij was als de dood
Voor de muizen die zongen: wat is het toch fijn
Een muis in een molen in Mokum te zijn
Ik zag een muis! Waar Daar op de trap! Waar op de trap Nou daar
Een kleine muis op klompen
Nee 't is geen grap
'T ging van klip klippedieklap op de trap, oh ja

De muizen die hebben het fijn naar hun zin
De molen staat leeg want geen vrouw durft erin

Death of a Clown

Ik moest voor 'mijn nummer' in 1968 in dienst. Ik was als dienstplichtige, na de keuring, opgeroepen voor de lichting 68-6. De laatste lichting van 1968, dus in het najaar en dus ook koud. Tijdens de opleiding werd veel 'buiten gespeeld', ook wel velddienst genoemd. Gelukkig kwam ik uit Bergen en was gewend aan het buiten spelen en, omdat ik in de bosrand woonde, was mij weinig vreemd tijdens de oefeningen in bos en over de hei. Anderen, vooral uit de grote steden, waren meer dood dan levend na een dagje in de buitenlucht. Een onderdeel van de opleiding was om te zorgen dat het MLV-speldje (Militair Lichamelijke Vorming) werd gehaald. Soort van lichamelijk opvoeding van de middelbare school maar dan met veel geschreeuw en hardlopen, zwemmen en nog enkele onderdelen die voor dit verhaal minder relevant zijn. Hardlopen vond ik altijd al leuk dus tijdens die trainingen vermaakte ik me kostelijk totdat een sergeant (begeleider) naar mij riep "hé jij daar, loop niet de hele tijd te lullen en doe je best eens". Maar het probleem was dat als ik mijn best deed geen enkele medesoldaat en ook de begeleider niet mee konden. Dat werd de volgende keer opgelost door de opmerking dat ik eens een keertje de 6 km gewoon op tempo moest doorlopen en als dat snel ging zou sergeant begeleider kijken wat hij voor mij kon doen als ik paraat werd en naar mijn uiteindelijke bestemming werd gestuurd.

Dus ik het rondje lopen door de bossen bij Ermelo en hij zou de tijd opnemen. Zogezegd zo gedaan. Soldaat Klüppel liep over de 6 km een tijd die uiteindelijk maar 2 seconden van het kazernerecord af lag. Kijk, zei de sergeant die nu veel minder schreeuwde, dat is een knappe tijd! Zeker als je bedenkt dat de houder van het kazernerecord later op de olympische spelen liep voor Nederland. Hij ging proberen om mij te plaatsen op een kazerne waar veel sporters zaten en veel aandacht werd besteed aan dat sporten.

En zo kwam ik terecht op de Oranjekazerne in Schaarsbergen, het domicilie van diverse sportploegen van het toenmalige Nederlandse leger. Ook het crossteam voor hardlopers, getraind door gekende atleten, was daar gevestigd. Na enkele weken en een selectiewedstrijd mocht ik deelnemen in dit team. Dat gaf veel privileges zoals: geen parate dienst, ieder weekend naar huis. Slapen in een hotel met 3 man op een kamer, speciaal voedsel, een uurtje langer slapen 's morgens, tweemaal per dag trainen, daar tussendoor rusten in een gemeenschappelijke kamer met 15 bedden en met masseur en dokter bij de hand en..... reisjes met de ploeg in onze eigen bus om wedstrijden te lopen.

Op een bepaald moment bij de ochtendtraining zat het wijsje wat ik net had gehoord op de radio nog in mijn hoofd en het toeval wilde dat het ritme van dat nummer precies overeen kwam met het ritme van mijn benen. Het

nummer 'Death of a Clown' van The Kinks was in 1967 erg populair en werd vanaf toen mijn hardloophnummer, ook later toen ik afgezwaaide was en wekelijks ergens in het land een wedstrijd liep was dat vaak mijn houvast om het tempo erin te houden. Zelfs nu, als ik een stuk aan het fietsen of skeeleren ben, komt nog regelmatig de herinnering aan dit lied boven als ik het juiste ritme te pakken heb.

Leo Klüppel

MUZIEK...

Wat de wetenschap niet kan verklaren, wordt door de kunst opgeroepen.

Wat de kunst stilzwijgend oproept, wordt door de poëzie hardop uitgesproken. Maar wat de poëzie niet onder woorden kan brengen, kan tot uitdrukking worden gebracht door de muziek.

Zelf heb ik actief muziek mogen maken als jonge vrouw: een vier jaar in een schola de schoonheid van het biddende Gregoriaans genieten en later in een groot gemengd koor: de Johannespassion van Bach, de Orpheo et Euridice, met groot orkest.

Al zingend en neuriënd was het mijn stem, waarmee ik het lied van mijn ziel zong. Nu, ouder geworden, laat mijn stem het afweten, maar ik kan nog volop genieten van 'klassiek'. Daarin hoor ik allerlei toonaarden: de vreugde, het verdriet, de wanhoop, de blijdschap, de woede in akkoorden, consonant en dissonant, crescendo en decrescendo, vragend om liefde, vrede, goedheid en barmhartigheid.

Heerlijk hoe anderen niet alleen in harmonie, maar ook in melodie met je optrekken en samen met jou toekomstmuziek componeren. Daarbij maar hopen dat we de maat blijven houden...

Graag vertel ik over een lieve ervaring. Ik mocht met een klein koortje bij een besloten kerkelijke huwelijksinzegening de zang verzorgen. Ik koos ervoor om bij de communie 'Panis Angelicus' solo te zingen, niet vermoedend wat dat teweeg zou brengen in de bruid. Zij was een joodse vrouw, die in de oorlog in de kerstnacht achterna gezeten werd door de Duitse Wehrmacht. Zij vluchtte het Haagse Westeindeziekenhuis in. De zusters loodsten haar naar de kapel, waar juist de nachtmis begonnen was: "Daar zoeken ze je niet". Ze zat de dienst angstig uit en kon daarna voor de Duitsers 'in het niets' verdwijnen.

De zusters zongen daar onder de communie dat 'Panis Angelicus'.

In de symfonie van het universum voel ik me gelukkig om daar een nootje in mee te mogen spelen...

Enige wirwar van nootjes, wat ruis en ego-lawaai neem ik maar voor lief.

S. de Kok

Viool

Het meest heb ik van muziek genoten in de 9 jaar dat onze jongste dochter viool speelde. Ze had een schat van een viool juf, die enkele keren per jaar een voorspeel- middag organiseerde. Dan werden de leerlingen begeleid op de piano. Ze vroeg mij om dat te doen, ik had er wel lol in.

Meestal werd zo'n middag op de school georganiseerd waar de lessen gegeven werden, maar aan het eind van het seizoen kwamen ze ook wel bij ons thuis. Dat was heel feestelijk, met zo'n 50 mensen in de kamer en lekkere hapjes na afloop, blij trotse kinderen en ouders.

In de loop van de tijd gingen mijn dochter en ik vaak naar concerten, o.a. naar lunchconcerten in het Concertgebouw. Toen ze op de vooropleiding van het conservatorium in Groningen kwam, had ze afwisselend daar les of in Amsterdam of Rotterdam.

Bij een andere leerling thuis werden ook muziekmiddagen gehouden. Zij woonde heel mooi in een statig pand in Rotterdam, kinderen en ouders werden gastvrij onthaald.

Een van de laatste stukken die ik kon begeleiden was deel 1 van vioolconcert in A van Bach, wat heb ik daar goede herinneringen aan !
Daarna kreeg mijn dochter professionele begeleiding.

In Groningen heeft ze deelgenomen aan een muziekfestijn: het Peter de Grote festival.

De kinderen die deelnamen hadden bij slaap accommodaties en uitstapjes begeleiding van een groepje ouders. We beklommen bijvoorbeeld de Martinitoren.

Na 9 jaar is ze gestopt met de vioolstudie.
Tot zover mijn verhaal.

Ineke Bos

Muzikale gedachtensprongen

Het leven is wellicht één ware trilling!
Het hart klopt en heeft ook z'n eigen trilling!
In feite het mooiste en meest bijzondere geluid
wat er bestaat in ons instrument.

Mijn ideale muziek is uitgebreider dan het verzoek.
Waarom kan ik er toch niet één uitpikken?
Blijf sterk twifelen! Wat is dat?
Hangt het af van m'n gemoedstoestand?
Ben ik eigenwijs?
Kom op neem een beslissing, volg!
Blijf toch hangen bij verschillende opties.
Gaat om mijn gevoel op dat moment.
Zal iedereen wel hebben toch.
Heb nu hulp roepen nodig.

Maar zal eerst met een andere anekdote beginnen.
Voor zoonlief, toen hij nog jong was, wenste ik te vurig, dat hij een
muziekinstrument zou gaan bespelen.
Na diverse gesprekken had hij hier moeite mee.
Na lange tijd las ik een aanbieding voor een keyboard en heb hem deze
bezorgd.
Had ik niet moeten doen! Heb hiervan veel geleerd.
Geldt ook voor andere onderwerpen.

Daar gaat ie dan, waarom het eigenlijk draait. Flinke interesses in:

- cello, speciaal van Stjepan Hauser nummers,
- Caruso
- jazz, New Orleans, Bourbon Street
- populaire Songs, Nat King Cole, Unforgettable
- Samba, tango Zuid Amerikaans.
- Caribbean, reggae

Als ik mijn gevoel volg en muziek daarbij nodig heb,
kies ik uit dit repertoire voor dat moment.
Ben ik mij nog meer bewust van mijn innerlijk kies ik voor de cellist Hauser.
Kan mij dan intens goed voelen en het leven weer eventjes warmer omarmen.
Ben dan doordrongen van een enorme ruimte om mij heen.

Voel meer aan te kunnen op dat moment.
Zou dat meer wensen, die spirit.
En dan minder die krappe gedachten.

Voel nu ook dat de muziek, die ik heel graag wens te horen, op mijn lijstje een goed totaal is.
De samba te dansen (op mijn manier) geeft ook die andere blijheid en heerlijke beweging, die veel geeft.
Het rustig achterover hellend, luisteren naar Unforgettable van Nat King Cole is heel prettig.
Het luisteren, bijvoorbeeld tijdens een mooie zondagmiddag, naar jazz uit New Orleans ervaar ik ook als een opkikker.
En met reggaemuziek en die schitterende teksten word ik blij.

Plotseling moet ik dan toch, al schrijvende/typende, uiteindelijk opbiechten:
het is de cellist Hauser, die de innige voorsprong maakt.

Fred Steinkühler

Muziek haalt herinneringen naar boven

Ik las de opdracht te vluchtig en dacht 'wat moet ik daarmee.'

Het woord 'nummer' zette mijn denken in een bepaalde richting. Ik heb een aversie tegen alles wat tegenwoordig in supermarkten, tuincentra en zelfs als je even moet wachten voor een telefoongesprek, in mijn oren wordt gepropt. Nadat ik laatst mijn complimenten maakte omdat mijn wachttijd zonder een 'muziekje' werd begeleid, kreeg ik verbaasd te horen, dat het een vergissing was, het bandje was niet op tijd verwisseld.

De volgende dag lees ik de e-mail opnieuw en denk: 'Muziek, daar kan toch ook klassieke muziek mee bedoeld zijn. Maar ik heb geen favoriete nummers. Mijn stemming van het moment of toeval bepaalt vaak waarnaar ik luister.'

Als ik de tv aanzet, kom ik midden in een concert terecht. De Derde symfonie in c-mineur van Camille Saint-Saëns, die ik nog nooit heb gehoord. Naast een groot orkest worden ook een orgel en twee piano's gebruikt. Snel ben ik er geheel in verdiept. Het thema wordt steeds door een ander deel van het orkest opgepakt en op geheel eigen wijze geïnterpreteerd. Als de dwarsfluiten hun heldere tonen heel fijntjes laten horen, is er opeens een zeer lage orgeltoon die hen begeleidt. Fascinerend. Als het concert afgelopen is, zie ik dat we een toegift krijgen. 'Wat is dat voor muziek, het lijkt wel kerkmuziek?' Een dame stapt naar voren en zet een lied in. Opeens staan ook mensen uit de zaal op en beginnen mee te zingen. Ik begrijp plotseling dat dit het Oekraïense volkslied is.

Nog is Oekraïnes glorie niet vergaan, noch zijn vrijheid.

Nog zal het lot ons, jonge broeders, toelachen.

Verdwijnen zullen onze vijanden als dauw in de zon.

En ook wij, broeders, zullen heersen in ons eigen land.

Refrein (2 keer)

Onze ziel en ons lichaam zullen wij geven voor onze vrijheid.

Wij zullen tonen, dat wij broeders van het geslacht der Kozakken zijn.

Dan komen bij mij allerlei herinneringen naar boven. Ik zie mezelf als zesjarige naast mijn vader op het bordes van het stadhuis staan. Het fanfarekorps speelt voor hem, die net terug uit het concentratiekamp is, het Wilhelmus. Meer herinneringen: de Koreaoorlog, het voortdurend demonsteren tegen de Vietnamoorlog, ik ruik nog de geur van het traangas. Opgelucht en blij zijn na de val van de muur. Dan de gruwelijke oorlog in Joegoslavië. Het land dat voor ons een tweede land was geworden, omdat wij per se geen vakantie in het land van dictator Franco wilde vieren. En nu deze verschrikking. Het bibberende

stemmetje van mijn teenager kleindochter door de telefoon: 'Grandma, I'm so scared!'

Ik hoop dat deze onmenselijk oorlog ophoudt. En reken erop dat het gezonde verstand oplossingen biedt. Maar bewonder ook hen, die zeggen: 'wij geven ons nooit over.'

Гімн України

музика М. Вербицького
слова П. Чубинського

Maestoso

Ще не вмер - ла У - кра-ї - ни, і сла - ва, і во - ля,

5 ще нам, брат - тя мо - ло-ді - ї у - сміх-неть - ся до - ля!

9 Зги-нуть на - ші во - рі-жень-ки, як ро - са на сон - ці,

13 за - па - ну - єм і ми, брат-тя, у сво - їй сто - рон - ці,

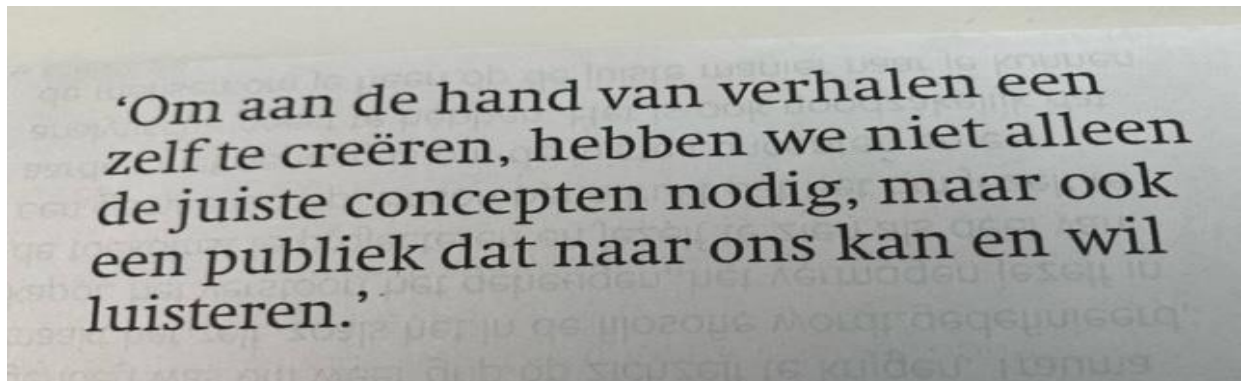
17 ду - шу й ті - ло ми по - ло - жим за на - шу сво - бо - ду,

21 і по - ка - жем, що ми, брат - тя, ко - заць - ко - го ро - ду.

Cootje Bronner

Een muziekherinnering

Alweer het 'laatste verhaal'... deze serie heeft mij plezier, ideeën en nieuwe gedachten opgeleverd. Onderstaande filosofische gedachte stond op mijn kalender en leek mij toepasselijk voor deze activiteit.

Een muziekherinnering, de moeilijkste opgave van de zes, de veelheid aan herinneringen in alle soorten en maten, van populair tot klassiek, overspoelen mijn gedachten.

Op muziek kunnen dansen, luisteren en ontroerd raken, muziek kan troosten en verwonderen.

Van Trio Hellenique in de 60er jaren, Youssou N'Dour in Paradiso, een bandje van Stevie Wonder van 'een bewonderaar', The Stones in de Arena en samen met de kinderen naar David Bowie. Aretha Franklin, Marvin Gay, Jaap Fischer, Boudewijn de Groot en Capella Amsterdam.

De kinderliedjes die ik zong als juf en de vele, vele andere muzikanten, zangers en bands... en in deze Paastijd niet te vergeten: de Mattheus Passion.

Een concert, niet lang geleden in het Muziekgebouw a/h IJ van Youssef Jrfi: A tribute to Abdel Halim Hafez, met het Amsterdams Andalusisch orkest en het Nederlands Kamerorkest, heeft veel indruk op mij gemaakt.

De veelal Egyptisch/Marokkaanse machocultuur, verkondigd door een liefdevolle 'zachte' zanger. Dat was indrukwekkend.

De zaal zat vol mensen van alle leeftijden met een Marokkaanse en/of Egyptische achtergrond, en zij zongen en klaptten vol enthousiasme mee.

De sfeer was magisch, het werd een geheel en ik voelde mij opgenomen.

In de pauze waren er mooie persoonlijke gesprekken met de andere aanwezigen in een prettige, aardige sfeer en er ontstond mooi contact.

Met dank voor alle verhalen en vriendelijke groet,

Gerda Andriesma

Muziek: favoriete nummer en de bijbehorende herinnering

Het onderwerp klinkt mij als muziek in de oren en dat terwijl ik geen instrument bespeel, geen noot kan lezen en absoluut geen zuiver gehoor heb. Maar, ik heb al aardig wat teksten op bestaande nummers geschreven. Geen Jan Rot-genre, maar meer cabaretachtige teksten.

Een favoriet nummer heb ik niet, maar wel een onvergetelijke herinnering bij een bepaald nummer: Le Métèque van Georges Moustaki.

We schrijven 1980. In Bergen was 'Bergen Totaal' een jaarlijks terugkerend evenement. Verenigingen van uiteenlopende aard konden daar aan mee doen. Toneelgroep Bergen (voorheen Toneelgroep Sint Jan) werd ook uitgenodigd, maar ook de andere toneelgroep in Bergen: 'Firestones' onder leiding van Herbert Joeks, beter bekend als Klukkluk uit Pipo de Clown.

De voorzitter van Toneelgroep Bergen wilde niet twee eenakters hebben, dus vroeg hij mij of ik cabaret wilde maken. Nooit gedaan... dus een nieuwe uitdaging en die mag je niet afslaan.

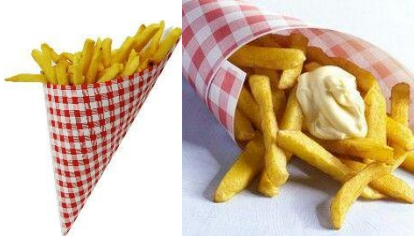
Het werd een halfuurtje cabaret, met enige sketches en afwisselend wat liedjes. Ik vroeg Mario Previti (Cardinal Point en o.a. Mario Singers) of hij de liedjes wilde begeleiden. Hij wilde dat wel, maar Mario kende het nummer Le Métèque van Georges Moustaki niet.

In 1980 ging je dan niet even googelen. Ik had zelf de lp niet waar het nummer op stond. Ik had wel een dictafoon en een telefoon met draaischijf. Ik belde mijn zwager in Venlo, hij zette de plaat op en ik mijn dictafoon aan. Het resultaat liet ik Mario horen. Mario was blind, maar hij had wél een absoluut gehoor. Twee tellen later speelde hij het nummer. Hij drukte wat gaatjes in een papiertje en dat was zijn eigen notenbalk.

Toen ik bij de generale repetitie kwam kijken vond ik dat de leden van de toneelgroep mijn tekst niet goed zongen. Opnieuw! Weer niet goed! Weer opnieuw met zelfde resultaat, dus zei Mario: zing jij het dan zelf.

Om kort te gaan: ik stond een dag later voor het eerst op het podium van de Rustende Jager voor 350 bezoekers mijn eigen 'struikeltekst' te zingen. Ik was niet nerveus, maar weet nog wel dat ik totaal verkeerd inzette. Maarrr... eind goed, al goed. En bovenal een ervaring rijker.

Mijn struikeltekst luidde:

Bij de patattent op de hoek
Is steeds het woordenboekje zoek

Mit ohne oder ohne mit

Jaap Hoebe en zijn zoontje Cor

Zij roepen telkens weer in koor

Mit ohne oder ohne mit

Aan 'Bergen Totaal' hebben we nog jaren meegedaan. Een heerlijke avond met van alles en nog wat en uiteraard met dansen en een verloting toe.

Kees Jansen

'n Liedje van altijd

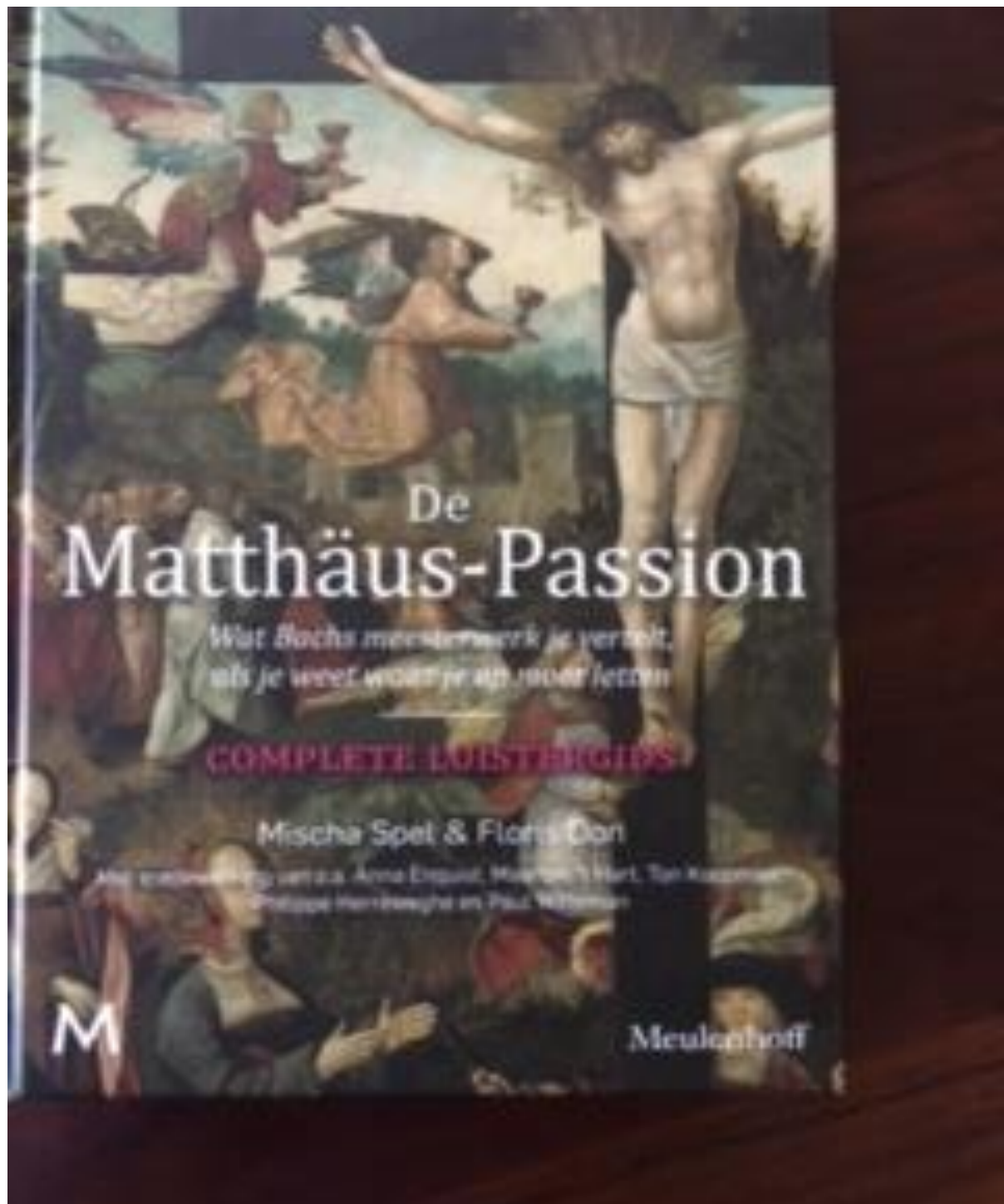
Augustus 2015, ik sta op het Canadaplein in Alkmaar. Het muziek- en theaterfestival 'Zomer op het plein' is al begonnen en ik wacht op de volgende muzikant: Gerard van Maasakkers, de Brabantse troubadour. Ik ben een fan van hem, hij straalt met zijn teksten Brabantse gemoedelijkheid en gemeenschapszin uit. Een paar zinnen van zijn liedje 'Hee gaode mee':

*Hee gaode mee dan gaon we'n eindje lopen
Hou toch op mee poetsen, kijk toch niet zo nauw
Hee gaode mee, de blummkes staon weer open
Laot oewe jas mer hangen, 't is nie kou..*

Er zijn nog meer fans van hem op het plein, tijdens zijn optreden worden de bekende teksten uit volle borst meegezongen. Dan kondigt hij een nieuw nummer aan: 'n Liedje van altijd. Het gaat over een moeder en een zoon. Zij hebben elkaar wat uit het oog verloren. Hij is erg druk met zijn werk. Als kind ging hij met zijn moeder wel mee naar de kerk en zong dan mee. Gezongen werd er thuis veel van 'Sarie Marais' tot 'God groet U zuiv're bloeme'. Nu heeft zij hem uitgenodigd weer eens mee te gaan naar de kerk. Hij hoort haar vertrouwde stem weer tijdens het zingen, de stem die voor hem zong toen hij als kind niet slapen kon. De laatste regels van de tekst:

*Ik durf niet opzij te kijken
Ik durf het niet te laoten blijken
Mer ik zing mee en ik koester dit moment
Grijze moeder mee 'ne grote vent*

Het lied raakt mij diep, ik laat mijn tranen gaan. Ga terug naar het voorjaar van 1981. Mijn moeder was ziek en de prognoses waren slecht. Thuis zongen wij ook. Met name op zondagavond na het eten en zongen dan uit de bundel 'Kun je nog zingen, zing dan mee!' (Ook: Sarie Marais!) Mijn moeder ging vroeger regelmatig naar de kerk. Ik had haar, op een intuïtief moment, uitgenodigd om in Haarlem, mijn geboorteplaats, mee te gaan naar de Mattheüs Passion. Het was een bijzondere avond, die mij altijd bij zal blijven. Wij luisterden, keken elkaar soms aan, genoten van elkaars nabijheid. In de zomer van 1982 is mijn moeder overleden. Het lijden was over. Als ik Gerard van Maasakkers weer 'n Liedje van altijd hoor zingen ben ik weer in de Stadsschouwburg in Haarlem en sta ik weer op het Canadaplein in Alkmaar.

Walter van Gelderen

Muziek werkt opwekkend, ontspannend of troostend

Door muziek komen de herinneringen weer tot leven.

*Ik ga slapen, ik ben moe, sluit mijn beide oogjes toe
Heere houd ook deze nacht, over mij getrouw de wacht*

Hiermee werd ik in mijn eerste levensjaren in slaap gezongen.
Het waren de bange oorlogsjaren, want ik ben in 1940 geboren.
Het is een liedje dat ik ook altijd zong voor mijn eigen kindjes.
Ik heb altijd van zingen gehouden, ik herinner me hoe ik als klein meisje door mijn vader naar zangles werd gebracht. Ik was misschien 6 of 7 jaar.
We kwamen op weg naar de muziekschool langs een pindabrandierij. Ik ging altijd even naar binnen, snoof de geur op en dan werd het door mijn moeder gebreide 'wantje' gevuld met nog warme geroosterde pinda's.
Van de zangles weet ik alleen nog dat er een meneer op een schoolbord notenbalken had getekend met hierop als hagelslag gestrooide hele en halve noten, die hij driftig aanwees met een tikkende aanwijzstok.
Ik begreep er niets van... en ik vond het niet zo leuk.
Die warme noten in mijn handschoentjes zijn me meer bijgebleven.

Later, in een andere woonplaats, ging ik weer naar een muziekklasje.
Wat herinner ik me daarvan? De lekkere roze spekjes, de gekleurde zuurstokjes en zoute druppels op de grote zwarte vleugel, als beloning voor het mooie zingen..
We kochten, toen we getrouwd waren, een piano voor onze oudste dochter, ik oefende wat met haar mee en ik probeerde me meer te verdiepen in noten lezen. Het werden de gnossiennes van Erik Satï en een begin van Für Elise van Beethoven.
Maar wat schiet er nu nog steeds door mijn gedachten?
Het Tebe Poem van Dimitri Borniansky
Een Russisch orthodoxe hymne in de Slavonische Kerk, uit de tijd van Catharina de Grote.

Door een lieve vriendin kwam ik in contact met een Bergens koor.
Ik mocht een avond komen kennismaken.
De eerste avond dat ik kwam luisteren bij dit koor, onder leiding van de Rus Alexander Pavlov, raakte ik zó ontroerd door de prachtige Russisch orthodoxe liederen, dat ik mijn best ging doen om mee te zingen. Hij vertelde ons ook prachtige verhalen.
Ik begon me de op het schoolbord gestrooide noten weer te herinneren!.

Als alt werd ik op weg geholpen, maar ik moest het toch meer hebben van mijn muzikale gehoor dan van de partituren.

Wat heb ik genoten van het samen zingen, de prachtige liederen en de optredens.

En toch werd ik het meest geraakt door het gebed Tebe Poem.
Zelfs als je het alleen zingt is het prachtig.

Tebe Poem
Tebe blagoslovim

Wij prijzen U
Wij danken U... onze Heer en wij bidden U onze God

Wat zullen er nu veel mensen zijn in Rusland, Oekraïne en andere Slavische landen, die nu op hun knieën gaan om tot God te bidden.

Ik ga slapen, ik ben moe
Tebe poem
Ook ik zing deze gebeden vaak in gedachten... biddend voor vrede!

Anneke Kettenes

Muziek

Ik hou van alle muziek en favoriete nummers zijn onderhevig aan veranderingen. Uit twee nummers kan ik niet kiezen, dus deze noem ik beide.

Het lied *'Leef'* van André Hazes jr.

Ik was met een gezellige groep mensen een week op wintersportvakantie en een man van de groep liet op zondag al merken dat hij verliefd op mij was. Ik ook op hem... maar wilde dat niet toegeven want er was wel een probleem: hij was getrouwd! Dus hield ik hem de eerste dagen op afstand en zei: "Je moet niet verliefd worden hoor". "Dat ben ik al", zei hij. We hadden het heel gezellig samen en konden enorm goed met elkaar praten.

Hij vertelde dat hij hoe dan ook bij zijn vrouw weg zou gaan omdat hun huwelijk al een tijd 'niet lekker liep', en hij wilde weer genieten.

Bij de après-ski werd vaak het nummer 'Leef' gedraaid en door dat nummer keken we toch iets makkelijker tegen 'het probleem' aan. Op donderdag hakte ik de knoop door: "We gaan voor elkaar". Bij de apres-ski gilden we nog harder dan anders mee met het nummer 'Leef' en onze vrienden vierden het met ons mee.

Wij zijn nog heel gelukkig met elkaar en gaan trouwen, net als zijn ex-vrouw, die gelukkig ook een leuke partner heeft gevonden!

Het nummer 'Daar gaat ze' van Clouseau.

Ik was drie en een halve week over tijd voor de bevalling van mijn eerste (ze zat waarschijnlijk lekker daar binnen).

Uiteindelijk werd de bevalling ingeleid. Ik draaide vaak de cd van Clouseau, zo ook tijdens het wachten op de weeën. Het werd een keizersnede en we kregen een prachtige lieve dochter: Chantal. Apetrots was, en ben ik nog steeds op haar, niet alleen haar innerlijk is mooi, ook haar uiterlijk. (Wat een opschepperige moeder ben ik hè! Maar ik heb gewoon drie fantastische kinderen, dat durf ik best te typen) We waren eens samen aan het shoppen in Haarlem toen iemand haar vroeg om in een modeshow mee te lopen. Dat durfde ze toen niet, maar later heeft ze toch een paar keer voor een kennis van haar op de catwalk kleding geshowd in Alkmaar.

Ze is ondertussen trotse moeder geworden van Liv en Scott, ze runt de boerderij met haar vader en zorgt als een moederkloek goed voor onze kleinkinderen. Soms voel ik wat 'onzekerheid' bij haar, zoals ik zelf ook vaak gehad heb: "Doe ik het wel goed?"

Terwijl ze het in mijn ogen ontzettend goed doet. Ze cijfert zich zelfs vaak weg voor haar gezin en het bedrijf. Dus ik hoop dat ze iets meer ontspanning voor zichzelf zal gaan nemen.

Als ik Chantal zie denk ik toch aan dat lied van Clouseau. Uiteraard is dit een ode aan een geliefde en is niet de gehele tekst van toepassing maar:

*Daar gaat ze
En zoveel schoonheid heb ik nooit verdiend
Daar staat ze
En zoveel gratie heb ik nooit gezien*

En: 🤪

De bisschop zegt: "Dit is God's werk"

Buigt zijn grijze hoofd en dankt de Heer 😁

Sandra Schaaper

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

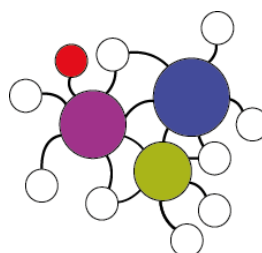
Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**